

DE DÖDAS SKOG

Nina & Willem Källmodin

BONNIER
CARLSEN

Kapitel 1

FÖRSTA GÅNGEN JAG SÅG gården var den inte alls som jag föreställt mig. Den tonade fram i dimslöjorna vid sidan om den smala landsvägen. Jag drog ner tröjärmen och gnuggade ett hål i imman på insidan av bussfönstret. Jag var den enda som klivit på bussen mot byarna norrut, längs en slingrande väg där granarna verkade växa allt tätare och husen blev allt färre. Gården låg ensam bland träden och den såg ut som om en jätte skakat en handfull trähus och släppt ner dem utan ordning, som tärningar i Yatzy.

Premiär! Välkommen till den första lägerveckan på vår nyrenoverade kursgård.

Så stod det i välkomstbrevet som nu låg i ryggan tillsammans med packlistan. Jag var en av bara fem utvalda som skulle få testa deras filmläger innan de öppnade stort nästa sommar.

Tänk att jag hade haft sådan tur! Jag skulle få gå på filmkurs, hela höstlovet. Ända sedan kulturskolan kommit till vår klass i fyran och låtit oss göra egna kortfilmer hade jag drömt om att få jobba med film. För mig var det ett sätt att berätta saker utan att stå i centrum eller ta en massa plats i klassrummet. Bakom kameran var jag trygg. Det var en av få saker som jag och min bästis Milo inte kunde enas om – han ställde motvilligt upp som skådis men han förstod inte alls vad som var grejen med film. Nu var han mest sur för att jag övergav honom hela lovet. Men filmkurser var sådant som fanns i Stockholm, i Malmö, i Göteborg. Inte här hos oss, långt från alla storstäder. Det var mitt livs chans och jag hade längtat i veckor.

Ändå kände jag hur tårar ville tränga upp i ögonvrårna när jag äntligen såg gården. Gruppen av omaka hus såg ut att ha fösts ihop till ett stort U för att sedan lämnas att förfalla i skogsbrynet. Jag hade föreställt mig att den skulle lysa av ny målarfärg och nya möjligheter. Magen knöt sig. Jag ville inte gå av där. Där jag inte kände någon alls. Först nu slog det mig vilken hopplös siffra fem var. I en grupp på fem skulle två par hitta varandra och någon alltid vara utanför. Med ens var jag säker på att denna någon skulle bli jag.

Hur skulle det kunna bli på ett annat sätt? Milo var den av oss som pratade. Inte jag. Det gick an så länge vi alltid var tillsammans, som vi varit sedan dagis.

Miloochmoa, Moaochmilo. Men här skulle jag bara bli Moa. Utan honom skulle jag smälta in med de musgrå ytterväggarna på gårdens trähus. Det skulle inte ens hjälpa att ha kameran som lins att se allt igenom. När bussen med ett pysande stannade till vid vägkanten för att släppa av mig gick jag motvilligt de få trappstegen ner och landade på ett av de vita strecken i asfalten. Bussen försvann vidare norrut, ännu längre in i skogarna. Jag föreställde mig hur den skulle fortsätta i flera dagar innan den kom fram till nästa samhälle.

Det var så tyst att det nästan slog lock för öronen. Dimman dämpade alla ljud från skogen. Inte ens på gården verkade det finnas liv. Alla fönster såg tomma ut, ingen rörelse syntes. Borde inte någon komma och möta mig?

Då pep det till i mobilen.

Fått nog än? På väg tillbaka hem?

Milo hade lagt till lika många emojis som ord. Snabbt skrev jag ett svar. Men när jag försökte skicka gick det inte. Ett rött, varnande utropstecken dök upp. Medan jag tittade på telefonen såg jag att den sista lilla stolpen för mottagning försvann. Nätet var visst lite svajigt här. Jag skulle få svara Milo senare. Jag lade ner mobilen, slängde upp ryggen på höger axel och började gå genom dimman, mot gården.

Kapitel 2

DET KIPPADE UNDER SKORNA när jag följde en blöt stig från hållplatsen över en ojämn, övervuxen äng. Jag rundade hörnet på det närmsta huset och hajade till.

Mitt på gårdsplanen stod ett enormt kors av rostig metall. Flera meter högt. Det var som om jag hamnat i en sekt eller något. Jag lät blicken glida runt över de omaka husen som nu omgav mig på tre sidor. Alla verkade ha minst en ingång. Hur skulle jag kunna veta vart jag skulle gå?

– Lite märkligt, eller hur?

Jag ryckte till när rösten tilltalade mig, eftersom jag inte hört någon komma. Sedan såg jag att en kvinna gläntat på en av de många dörrarna och lutade sig ut, med de strumpklädda fötterna kvar på tröskeln. Hon nickade mot det stora korset.

– Det var en kristen kursgård förut, förklarade hon. Jag och Tove har försökt att plocka bort det mesta från

den tiden men det där korset har vi gått bet på än så länge. Sitter som berget.

Hon ryckte på axlarna och skrattade till.

– Vänta lite, fortsatte hon och försvann in i några sekunder innan hon kom ut med skor på fötterna och en tjock fleecetröja som hon försökte få in armarna i, samtidigt som hon gick mot mig.

– Miranda? Moa?

Hon pratade snabbt och det tog ett tag innan jag förstod att hon undrade vem jag var.

– Moa. Alltså, ja, det är jag som är Moa.

– Härligt, sa kvinnan och log brett. Det är jag som är Aurora. Det är upprop om en liten stund och då får du träffa Tove också, och de andra deltagarna förstås. Kom så ska jag visa dig var du ska sova.

Hon ledde mig uppför en knakande trätrappa som satt utanpå gaveln av en stuga och slutade med en liten avsats. Genom glaset i den kornblå dörren kunde jag se rummet där innanför. Aurora ryckte i dörrhandtaget och släppte in mig.

– Den skevar lite nu när det är fuktigt, men dra i ordentligt så går den att både stänga och öppna, sa hon och skrattade högt. Här ska du se. Sängarna som inte har någon väska på är lediga, välj vilken du vill. Dusch och toalett har ni på nedervåningen, gå tillbaka nerför trappan och in genom dörren bara. Visst har du med dig handduk?

Jag nickade. Auroras röst forlade fram som en porlande bäck, utan några längre pauser. Jag förstod inte ens hur hon hann tänka efter vad hon skulle säga, så snabbt fladdrade orden ut ur hennes mun. Jag önskade att jag var mer så. Eller bara hade ett lika fantastiskt namn som henne. Aurora. Vad var Moa för lamt namn, egentligen? Mamma kunde väl ha valt med lite mer omsorg. Det fattade ju vem som helst att det var omöjligt att vara cool och heta något så alldagligt som Moa.

– Då lämnar jag dig här. Kom ner när du är klar, vi är i stora huset, sa Aurora och med en kraftig smäll i dörren gick hon och jag var ensam igen.

Rummet framför mig var avlångt och hade snedtak. Längs den ena långsidan var det platsbyggda taksängar, tre i rad. På två av de nedre bäddarna stod det någon annans packning. Vid den andra långsidan stod ett bord med stolar. Jag gick långsamt över golvet och sjönk ner på den bortre underslaffen, den enda som var ledig.

Jag slätade till filten med handen. Okej, så det var här jag skulle vara den närmaste veckan. Det lukta- de konstigt i hela rummet. Rått och uthusaktigt. Vi måste vara de första på väldigt länge som skulle bo där. Jag undrade vilka de andra var. På sängen närmast dörren låg en stor, svart tygbag och på den i mitten en rullväska i hårdplast med ett mönster av palmblad

på vit botten. En sådan jag själv hade velat ha om vi åkte utomlands någon gång. Fast det gjorde vi förstås aldrig. Med ens kändes min slitna skolrygga helt fel. Tänk om de andra tjejerna redan kände varandra? De kanske var bästisar hemifrån och jag skulle bli inkräktaren i den tredje sängen, medan de vände huvudkuddarna mot varandra, viskade och fnittrade ihop tills de somnade. Klumpen i magen skavde. Jag kände den hårda sängbotten rakt genom skummadrassen. Filten som låg på sängen var sträv och stickig. I hörnet hängde det rester av spindelväv. Intensivt blinkade jag med ögonen för att bli av med tårarna som ville upp.

Jag ville hem, hem, hem.

Jag blinkade och blinkade och vände blicken bort från rummet. Genom det spröjsade fönstret på gaveln kunde jag se bort mot skogen som var insvept i dimman. Dimslöjorna verkade göra så att skymningen kom tidigare än vanligt. Redan nu var det skumt ute. Trädens kala grenar stack ut som mörka armar i allt det mjölkvita och jag rös till. Skogen tycktes fullt av obekanta skepnader. Jag lutade mig fram och skulle just dra i snöret till rullgardinen när jag hörde hur någon slet upp dörren.

– Ska du redan lägga dig? frågade en tjejröst som inte var Aurora.

Jag strök snabbt med handen över ögonen innan jag vände mig om.

– Alltså nej, jag ...

Tjejen som klivit in var nog jämnårig med mig. Hennes mun sprack upp i ett leende.

– Skojar bara! Jag är Miranda. Dra ner du. Visst känns det lite som att någon kan titta rakt in på en när det börjar bli mörkt ute?

– Jag heter Moa, sa jag förvirrat och nickade till svar.

Fast det var egentligen inte därför jag velat dra ner rullgardinen. Det var för att skogen såg så främmande ut jämfört med den därhemma. Som om den levde sitt eget liv.

Kapitel 3

MIRANDA VISADE SIG VARA palmväska-tjejen, för hon gick fram till mittensängen intill min och drog upp dragkedjan på rullväskan med ett ritsch.

– Det var därför jag valde den här sängen, sa hon. För att inte hamna närmast fönstret eller dörren. Hu! Jag skulle nog inte kunna sova då.

Hon rös på ett konstgjort sätt med hela kroppen, innan hon stannade upp och tittade på mig.

– Alltså, jag hoppas att det är okej för dig? Du kan alltid ligga ovanför mig annars, om du hellre vill det? Det gör inte mig något. Bara du inte käkar knäckebröd i sängen.

Jag skakade på huvudet och log tillbaka.

– Allvarligt, sa jag. Det går bra att sova här.

Jag lutade mig fram och drog rullgardinen hela vägen ner. Den följde lydigt med, men så fort jag släppte snodden sprätte den upp med en smäll som fick oss båda att hoppa högt. Inte förrän den rullat

upp sig helt igen stillnade den och rummet blev tyst. Miranda tog sig för hjärtat.

– Jag fick just en hjärtattack.

Hon ramlade baklänges ner på sängen. Sedan bröt hon ihop av skratt och det smittade av sig så att jag också snart låg dubbelvikt över den kliiga filten och kände skrattet bubbla i kroppen. Den löjliga tanken att Miranda och Moa passade nästan lika bra ihop som Miloochmoa hade smugit sig in i mitt huvud och det kändes inte längre som att jag hade ett ton stenar i maggropen. Bara lite löst grus som skramlade runt. Det kunde kanske bli bra, det här.

– Vi får tejpa fast den ikväll, sa Miranda.

– Häfta, kanske. Vi får säkert låna en häftpistol, sa jag.

– Superlim, fyllde Miranda på, och det var nästan som när jag och Milo sover över hos varandra och kastar ord som pingpongballar tvärs över rummet.

Sedan reste hon sig upp och slog upp locket på väskan, vände sig mot mig och sa:

– Tror du man behöver ta med kameran till upp-ropet?

Och jag blev kall inuti. I sin ena hand vred och vände Miranda på en grå filmkamera. Jag hade bara filmat med paddan, ibland till och med mobilen, och redigerat i någon gratisapp. Febrilt försökte jag tänka igenom packlistan vi fått, men där stod bara sådant

som handduk, tandborste, schampo. Inget om att ha med en egen kamera. Väl?

– Jag tror inte det, viskade jag.

Jag hade varit så rädd för att alla andra redan kände varandra, eller skulle bli bästisar på en gång och lämna mig utanför, att jag inte ens hade tänkt på hur mycket erfarenhet av att filma de andra skulle ha. Om något så hade jag trott att de var nybörjare, precis som jag. Sådana som älskade att göra film hemma men var långt ifrån proffs med egen utrustning. Jag hade aldrig ens hållit i en riktig filmkamera, än mindre använt en.

Miranda släppte vårdslöst ner kameran bland kläderna i väskan igen, som om den inte var mer värdefull eller ömtålig än en penna eller ett hårspänne.

– Nä, jag tror inte heller det. Du kanske förresten inte har någon kamera? sa hon och tittade noggrant på mig. Jag fick den här i present av pappa innan jag skulle hit. Han köper alltid så dyra grejer.

Det blev en tyst paus. Än en gång kändes det som att hennes blick försökte borra sig in i mig, och jag visste inte riktigt vad jag tyckte om det. Gruset i magen rasslade runt. Jag ryckte på axlarna på ett sätt som jag hoppades verkade nonchalant.

– Nope. Jag brukar mest filma med paddan. Lätt att ta med och så, sa jag.

Miranda log vänligt, som om hon förstod. Fast vem som helst kunde fatta att den där lätta, lilla kameran

var precis lika enkel att ta med som en Ipad. Jag log tillbaka, tacksam för att hon inte låtsades om det. Och då sträckte hon ut handen, tog tag i min och sa:

– Moa-poa, ska vi sticka ner nu då och se vilka andra losers vi ska hänga med den här veckan?